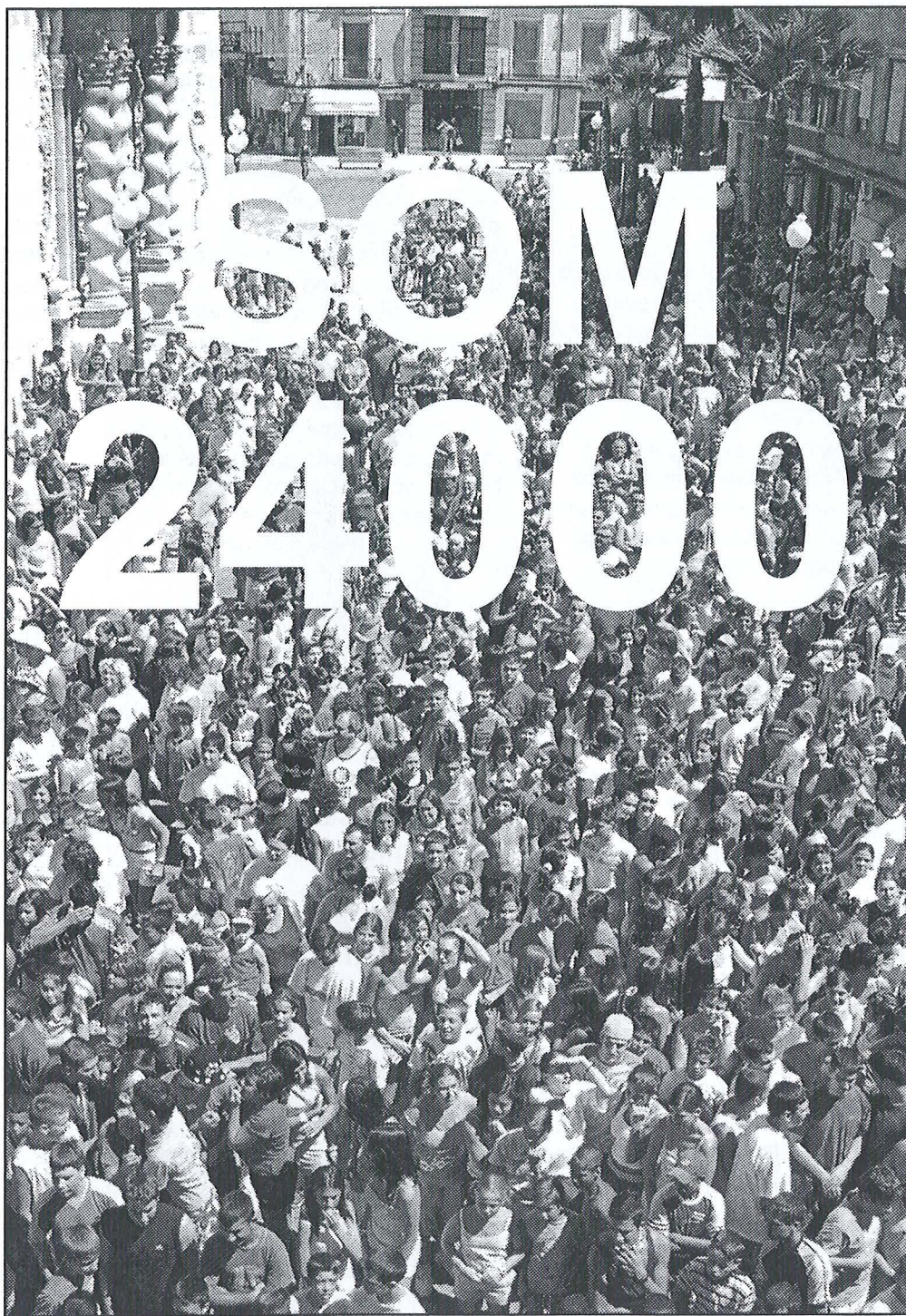


l'aveu de Benicarló

Setmanari d'Informació General i Cultural • Divendres, 10 de desembre de 2004 • Núm. 462 • Any X • 0.75 Euros

ALAMBOR: Reproduïm el text que se li va llegir a Joan Brusca en el seu homenatge



El veïns del carrer de Santa Bàrbara celebren la seua festa

L'Ajuntament de Benicarló explica com va el software lliure a Alboraià



462

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

EDITORIAL

L'Ajuntament no ha sabut adaptar-se a les necessitats dels nous benicarlandos

EL TEMA

La ciutat supera els 24.000 ciutadans mentre que els nouvinguts tenen greus problemes socials com la vivenda

SENYORA GARCIA

Carta del lector que analitza amb profusitat els continguts de la darrera Veu de Benicarló publicada

MISCELLÀNIA

Les cartes, Tolito i la secció de la Guillotina, donen sentit i càrrega a aquesta plana

ESPORTS

Gregorio Segarra ens acosta l'actualitat del futbol base. El Club d'Atletisme Baix Maestrat organitza els campionats municipals Esportius de la CV

Tenim problemes

El municipi ha experimentat en les darreres dècades un creixement espectacular, desmesurat si tenim en compte la evolució demogràfica al llarg de la història. Anem camí dels 25.000 habitants en una zona molt dinàmica de la costa del Maestrat, gairebé sense atur i, on, la construcció sembla que no té fre.

Lamentablement un sector clau en el que les administracions haurien de tenir especial cura està deixat de la ma de Deu. Es tracta dels immigrants que doten de ma d'obra la indústria, la construcció i el camp benicarlando. Càrites ho posa de relleu amb les seues paraules i

assenyala els problemes de vivenda que tenen aquestes persones que han hagut d'acudir al nostre país per treballar.

Benicarló ha crescut, sí. Però no ha sabut adaptar-se a les necessitats dels nous benicarlandos. Unes necessitats que van des de la vivenda, als serveis socials o les infraestructures. És evident que una vegada més els poders públics no han sabut anticipar-se a les necessitats de la ciutadania i això pot acabar desembocant en borses de marginació i problemes socials. I d'això també en té culpa l'oposició local.



CARXOFA: una carxofa ben torrada per a l'ajuntament i, en concret, per qui ha dissenyat l'arbre de Nadal que han posat a la porta de la casa gran. Ens ha sorprès gratament a tots. De lluny fa molt bonic, i de prop, també. No sabem de qui ha estat la idea però felicitats. Per cert, està bé que per l'enllumenat del Nadal no hagen ficat el mateix que a festes. Ah, i l'any que ve s'ha de superar!



PANISSOLA: un grapat de panissoles per els encarregats de l'obra del carrer del mercat. Comprenem que els molesten el semàfors i que els lleven, però no que els deixen tirats com ho han fet. Ara, després de trencats, qui se'n farà càrrec de la reparació? A molts benicarlandos, aquests tipus d'abandonament del mobiliari urbà, ens molesta a la vista, i la despesa supèrflua que suposa, també, als regidors es veu que no els molesta gens.



ESTELLER IMPORT

Entrada taller: Pg. Febrer Soriano
Exposició: Avda. Magallanes, 1
Tel: 964 47 17 08 - Benicarló

AUTO ESTELLER

Ctra. N 340, km 142
Tel: 964 40 07 68 - Vinaròs



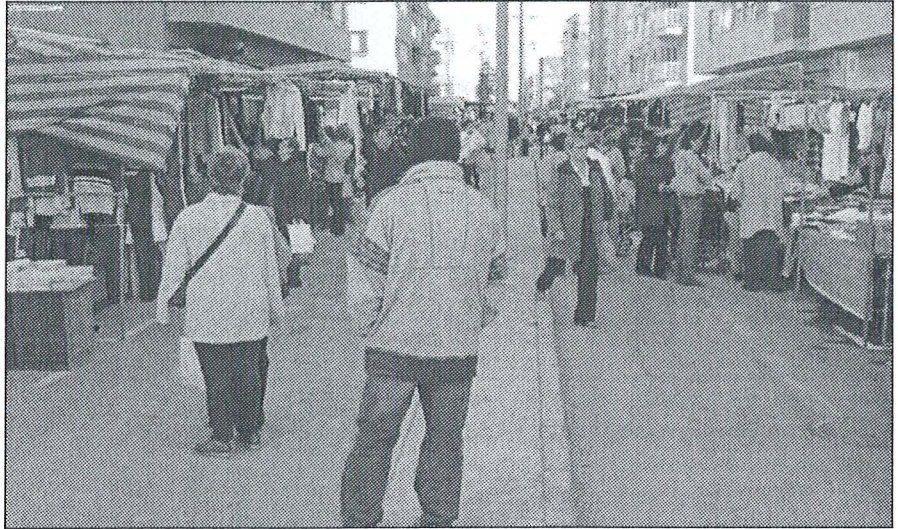
Els immigrants ens fan créixer

La ciutat supera els 24.000 habitants però la pròpia ciutat i l'administració generen greus problemes socials als nouvinguts

text REDACCIÓ

Benicarló ha experimentat un espectacular creixement poblacional i ja supera la xifra de vint-i-quatre mil habitants. En els últims tres anys, el Padró Municipal s'ha vist augmentat en més de dos mil persones i segueix creixent en un ritme que se situa entorn dels sis-cents habitants per any. L'últim recompte efectuat en el Padró situa el nombre total d'habitants en vint-i-quatre mil cent setanta-quatre, gairebé sis-cents més que en les mateixes dates de l'any passat. Entre les causes que han provocat l'increment demogràfic a Benicarló, es troba l'augment de la població immigrant, un fet que es pot constatar fàcilment en els carrers de la localitat i que ja suposa el vint per cent de la població total. Més de quatre mil persones registrades en el Padró són estrangers.

En els últims quatre anys, s'ha pogut constatar una reculada en la immigració magribina i un increment en la d'origen llatinoamericà. Malgrat aquesta dada, la població magribina continua situant-se en segon lloc de les nacionalitats que conviuen a Benicarló ja que són més de mil quatre-cents els precedents de països del Nord d'Àfrica. Per darrere d'ells, equatorians i romanesos copen les xifres més altes d'immigrants. No obstant això, si les xifres s'analitzen per continents de procedència, els qui arriben dels Països de l'Est superen als llatinoamericans. Més de tres-cents són immigrants d'Amèrica del Sud, mentre que gairebé sis-cents procedeixen de països de l'Est d'Europa. Aquesta immigració s'està convertint en la més habitual en els últims temps.



Segons pareix, molts entren al país amb un visat de vacances i acabent quedants-se ací, de manera irregular.

CAUSES DE L'AUGMENT DE L'IMMIGRACIÓ

Un dels principals motius que ha provocat l'augment de la població immigrant a Benicarló corre paral·lela al creixement que activitats com la construcció, ha sofert en els últims anys. D'altra banda, es troba el sector serveis, en el qual els nombrosos establiments dedicats a la restauració reclamen mà d'obra. No cal oblidar tampoc el camp, que a Benicarló continua constituint un dels principals sectors de l'economia. Aquest últim cas és el que afavoreix l'arribada massiva d'immigrants temporals en campanyes com la taronja o la carxofa. Diferents sectors consultats coincideixen a assenyalar que els immigrants procedents dels Països de l'Est són els més reclamats per a aquest tipus de treballs. En relació a aquest últim aspecte, cal assenyalar que la xifra d'immigrants irregulars que existeixen a Benicarló se situa, en el cas dels magribins, entorn dels

mil cinc-cents. Són xifres que, no obstant això, són impossibles de comprovar. La població immigrant temporal en ciutats com Benicarló distorsiona el còmput general i provoquen que la variabilitat siga una de les tòniques dominants en les relacions que fan servir les diferents entitats.

CONSEQÜÈNCIES DE L'AUGMENT DE LA POBLACIÓ IMMIGRANT

Càrites-Benicarló ha corroborat la tendència general que mostra el padró municipal. En aquest sentit, assenyalen una reculada en la població magribina i un augment en els quals provenen de Països de l'Est. No obstant això, no s'atreveixen a xifrar el nombre d'immigrants en situació irregular que viuen a Benicarló, encara que consideren un fet normal la seva existència per la reculada de l'Administració a l'hora de procedir a la legalització.

L'entitat destaca que fa quatre anys que els tràmits es troben pràcticament paralitzats i que han estat nombrosos els casos en els quals els empresaris de la ciutat s'han dirigit a ells amb l'esperança

Un problema agreujat pel govern

ve de la pàgina anterior

d'assolir una agilitació dels tràmits administratius. Els pocs immigrants que han aconseguit legalitzar la seva estada en el nostre país ho han fet gràcies a 'serrells' i 'encenalls' que té la legislació vigent.

D'altra banda, diverses immobiliàries de Benicarló assenyalen la dificultat que aquest col·lectiu té a l'hora de trobar un allotjament digne i en condicions. Pocs són els habitatges en lloguer en la població per a tot l'any, com a conseqüència d'un primer flux migratori que va arribar a Benicarló en la seva major part sense papers i va deixar als propietaris d'habitatges sense cobrar els lloguers pactats. Ara, assenyalen els agents immobiliaris, els lloguers es fan utilitzant el tradicional boca a boca o prèvia petició de papers de legalitat i contractes laborals. Els ressentiments dels propietaris d'ha-



bitatges en lloguer van més enllà, ja que són els del nucli antic de la població, que en molts casos no reuneixen les condicions mínimes d'habitabilitat, els que són ocupats pels immigrants.

Aquest és un fet amb el qual coinci-

deix Càrites-Benicarló, que apunta com possible solució a aquesta situació la legalització dels immigrants que en aquests moments no tenen regularitzada la seva situació en el nostre país.

El mercat més fresc i nadalenc

text REDACCIÓ

El Mercat Central de Benicarló celebra els Nadals presentant una sèrie d'activitats d'animació i promoció. Aquesta campanya, organitzada per l'Associació de Venedors del Mercat Central, compta amb el patrocini de la Regidoria de Comerç i Mercats de l'Ajuntament de Benicarló.

Aquestes activitats volen donar ambientació festiva al Mercat, al mateix temps que premien la confiança dels seus clients, que, amb la seua compra al Mercat, han escollit endur-se a casa els millors productes per a celebrar aquestes dates en què és tradicional reunir-se a taula per Nadal, Cap d'any, i Reis.

Al Mercat Central de Benicarló podran trobar els peixos i mariscos de major qualitat, les carns i embotits més selectes, el millor de la pastisseria tradicional, les fruites i verdures més fresques, conserves i salaons de primera, i fins i tot les flors i plantes que donen el toc final a aquestes dates.

La campanya s'inicia, amb l'entrada del mes de desembre, amb un sorteig molt especial: per cada com-

pra realitzada entre l'1 i el 24 de desembre, els clients del Mercat Central de Benicarló obtindran un tiquet per a participar en el sorteig d'una magnífica cistella de Nadal de 6 pisos, i 50 lots consistents en un joc de cafè i una safata de fusta artesana realitzada en el Centre Ocupacional Ivadis de Benicarló. La proposta es completa amb un complet programa d'activitats d'animació: Els dies 17, 18 i 19 de desembre, el Pare Noel visitarà el Mercat obsequiant els xiquets amb globus i caramels. Els dies 22 i 23 de desembre el Pare Noel estarà dins del Mercat per a rebre als xiquets amb les seues cartes, entre les 18 i les 20 hores. El dia 24 de desembre, a les 17 hores, es realitzarà dins del Mercat el sorteig de tots els premis (la cistella de 6 pisos i els 50 jocs de cafè). Finalment, els dies 3 i 4 de gener, de 18 hores a 19.30 hores, un patge dels Reis Mags vindrà al Mercat per a rebre als xiquets amb les seues cartes.

Festivitat de Santa Bàrbara

text NATÀLIA SANZ

Santa Bàrbara està associada, a més de la protecció contra les tempestes, a la vida activa. La seva resistència al martiri al que va ser sotmesa pel seu propi pare perquè renunciés al cristianisme, la va fer mereixedora d'aquest títol. Els veïns del carrer Sant Bàrbara de Benicarló han heretat aquesta característica d'ella i, des de fa lustres, celebren cada any la festivitat en el seu honor. Aquest any han commemorat el 25 aniversari de la reorganització de la festa amb un programa d'actes en els quals ha predominat la recuperació de velles tradicions que antany s'estenien per totes els carrers de la ciutat. La vida de veïnat en el carrer, que avui en dia a causa de les presses s'està perdent, ha tornat a prendre el carrer de Santa Bàrbara de Benicarló aquest cap de setmana.

Els actes van començar el divendres a la tarda, amb la inauguració d'una exposició de fotografies històriques de la festa en el Museu Arqueològic Municipal. Dissabte al migdia, un volteig de campanes anunciava la festa de Santa Bàrbara. Mentre, els veïns



del carrer lluitaven contra les inclemències del temps per a cuinar les paelles que van degustar en el menjar de germanor que van celebrar. La pluja va obligar a amagar-se als veïns en un magatzem per a realitzar el menjar de germanor, però no per això els ànims de festa van decaure.

La jornada conclouïa amb el guarniment del carrer i el sopar que van preparar en les fogueres que es van encendre en el carrer. D'altra part, diumenge es celebrà la festa gran en honor a la santa, anunciat pel volteig de campanes a les nou i mitja del matí, i la Santa Missa que en el seu honor es

celebrà en l'Església de San Bartolomé a les deu del matí. A l'acabar l'ofici religiós, els veïns es dirigiren en processó amb la imatge de la santa cap al carrer i realitzaren un recorregut pel barri. A continuació, i davant la casa on es troba la fornícula que alberga la imatge de Santa Bàrbara durant tot l'any, cantaren l'Himne a Santa Bàrbara, en el qual, any rere any, es comprometen a celebrar la festa que les seves majors van iniciar. Les danses en el seu honor i la 'xocolatà' tancaren els actes en honor a la santa.

Breus

text REDACCIÓ

- El benicarlando Joan Peiró és nou corresponsal de Vinaròs News. Un col·laborador més que s'afegeix a la llarga llista dels que fan possible la revista, tots desinteressadament. Peiró, molt conegut per la seua tasca a Ràdio Benicarló i Actual (Canal 56), completarà la magnífica tasca que sobre Benicarló ja fan N.Sanz, B.Roig i N.Oms, i a

més, sempre ho farà en valencià.

- Dijous, a les 13'30 hores, a l'Ajuntament de Benicarló, es va fer el lliurament dels documents de resultats dels estudis que la Cambra de Comerç de Castelló ha fet a diversos comerços amb el sistema de "client misteriós" dins el Programa de Millora de l'Atenció al Client.

La regidoria de Benestar Social de Benicarló ha iniciat el

procés d'inscripció a l'Escola de Nadal, que es desenvoluparà en el centre social La Farola, entre el 23 de desembre i el 5 de gener.

-Concurs d'aparadors Nadal 2004 de Benicarló, amb 300 euros per al guanyador, un segon premi de 150 euros i 2 tercers premis de 120 euros cadascun.

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista, el 461

text EL LECTOR

Aquesta setmana vull començar per una part de la crònica d'un ple que he llegit a la pàgina onze del setmanari que vosté presumptament dirigeix. Tot i les notícies de pes que he llegit al llarg i ample de la seua publicació, aquesta ha estat la informació que més m'ha impactat alhora que més m'ha fet rumiar. Ara només li vull fer arribar una part de les meues cabòries per tal que vosté compartesca amb mi el meu neguit. Per suposat que no vaig assistir al ple del qual parla la crònica, i ara penso que la meua assistència s'hagués notat de seguida per la quantitat d'ous que haurien sortit de les meues mans amb destinació als polítics que s'asseuen al saló de plens del nostre ajuntament. No m'interessa parlar de la nova bufonada del Psoe criticant les obres del pavelló, no qualificaré la seua postura. Ara bé, allò que m'ha deixat grogui i encara no he pogut superar és l'abstenció d'una regidora del nostre ajuntament -del Pp, és clar- davant una moció del Bloc per tal que les actes es redacten també en valencià. La veritat és que jo em pensava que això ja es feia, i que la nostra llengua ja era habitual als escrits municipals. Clar, com que els plens es fan en valencià, un es pensava que ningú no els passava al castellà i així no es desvirtuaven les paraules dels regidors. Ara resulta que no, que els plens es fan en valencià, però les actes es redacten en castellà. Ara jo em pregunto si la traducció al valencià es farà de les actes en castellà, o s'arreglaran literalment les paraules dels nostres regidors. Potser me n'he anat una mica del meu camí, però tan se val. El meu autèntic neguit i que no em deixa dormir la siesta són les "qüestions personals" que hauran portat a aquesta regidora a prendre la dràstica decisió d'abstindre's en un

assumpte com aquest. No tinc el gust de conèixer-la, encara que algunes vegades l'he sentida parlar per la tele en un valencià prou correcte encara que també pronuncia la "r" final dels infinitius (he deduït que això és una norma interna del Pp perquè Mundo i Flos també ho fan). Per això encara comprenc menys la postura d'aquesta jove regidora. A vore si ho entenc: si els del seu partit han votat a favor i ella ha passat de votar vol dir que tan se'n fot, que li és igual una cosa com una altra, però que no està disposada a donar el seu vot per defensar la llengua que ha après dels seus pares i dels seus avis. Pensant-ho bé això està en la línia que defensa el seu partit a tots els nivells, que considera en valencià només com una arma per a rendibilitzar-la políticament i prou. Està clar que ella de rendibilitat no li n'ha tret, però demostra que el valencià no li fa cap falta. Allà la regidora Febrer amb les seues "qüestions personals". Per la meua part he de dir que m'he quedat molt despagat d'aquesta senyora.

Canviem d'assumpte. Això de l'agenda 21 em sembla tan utòpic com irrealitzable. Ja veurem en què queda la participació de les associacions locals i l'interès de l'ajuntament. Només amb una passejada pel poble ens adonem de la nostra realitat i del poc interès que tenim pels temes ambientals i la sostenibilitat.

Veig la celebració de la festa de Santa Caterina. Pobre Sant Nicolau! La diada de la Constitució se'ns ha menjat el sant i ja no el treu ningú a passejar pel poble. Les mestresses de casa se'n van a berenar per recordar la santa. En canvi els homes no fan res. Potser algú hauria de fundar una associació de l'home, a vore si es pot recuperar la festa. Suposo que això no podria ser, ja que mentre les mestresses acaben de berenar i se'n van a fer el

sopar, els homes vés a saber on farien cap. Les mestresses de casa no ho consentirien mai.

He constatat una informació molt completa dels Premis Alambor, encara que una mica disseminada al llarg de la revista. Això no sé si és bo o dolent, però és així. Ha quedat desert el premi de narrativa. Normal. A vore qui és capaç de posar-se a escriure una novel·la per només mil euros. Flos diu que ja en parlarem. Esperem que no es produïska cap baixada de pantalons i que la nostra llengua seguísca sent la protagonista.

També m'han impressionat les amargues queixes de l'Associació Musical Ciutat de Benicarló per la desorganització de l'ajuntament i més concretament de la regidoria de cultura. La cosa està molt clara, tothom estava amb les falles. A la Banda i a la Coral que els bombin. A més a més, no tenien espai per actuar còmodament. Un desastre. Després els de les falles se'n van anar a fartar-se. Quina vergonya. Senyora Garcia, no sé com han posat la crònica de la presentació de les falleres eixes.

No sé si he entès això que diu Pere Bausà. La parança és il·legal. Un delegat del Govern vol les denúncies per tal de recórrer-les. Parances amb finalitat "científica". Quina riota. Què fan amb els tords? Segurament els paranyers ara es dediquen a disseccionar-los com féiem a l'escola amb les granotes i estudien el seu aparell digestiu i l'amplària de les ales. Els polítics, de vergonya, com sempre.

No m'agrada que als equips del poble del costat se'ls diga "llagostiners". En tot cas, "moixorreros".

L'ESPIFIADA DE LA SETMANA

Les falles, sempre les falles. Ja han començat. I vostés també.

Graham Foster's Band

text CAPTAIN OF LOVE

KANGAROO - Divendres 26 de novembre.

El nostre equip de producció va posar-se en contacte amb el promotor del concert de la banda de Rithm & Blues del londinenc Graham Foster. Així vaig poder accedir al back stage per fer un cigaló, fumar una cigarreta i xerrar un poc dels vells temps amb Graham abans del concert.

De sobte, quan el vaig veure amb la roba d'abric pròpia d'aquesta època i calçant sandàlies sense mitjons, vaig comprovar que, encara que porta ja uns quants anys entre nosaltres, no pot ocultar les seves arrels britàniques. Llavors es va dirigir a mi i em va dir, amb accent guiri " Jo te conosco de algo...". Així vam començar a repassar la seva

arribada al País Valencià als anys 80 amb la seva banda "The Major Blues Band".

Graham Foster era un músic de sessió a Londres, però malauradament es va veure involucrat en una baralla de gosos i el dit cor de la seua mà dreta va quedar malmès. Així va ser com va marxar cap a Gandia a l'any 88. Des de llavors hi és entre nosaltres i, fins i tot, en nits d'inspiració és capaç d'incloure en el repertori la seva versió de "La manta al coll".

Mítiques també van ser les concorregudes Jam Sessions dels dijous amb "Night Train" al *Bésame mucho* de València a la dècada dels 90. Graham, ja en els seus 50, de camí cap al concert de dissabte a Benasque, divendres, van fer parada i fonda a Benicarló i així vam gau-

dir del concert al port amb la seva banda de Tavernes de la Vallidigna formada per José Terol i Damià Garcia.

En el concert presentaren temes nous i també van fer un repàs de temes mítics de la seva discografia com ara "Angeline" o "Going Back to València", també versions dels Clàssics JJ Cale o els Beatles.

Aquest mestre del Blues com pocs queden, ens deixà perplejos amb el seu estil i forma de transmetre sentiments. El so de les seves guitarres Fender, la seva tècnica utilitzant el *bottle neck* i el recurs de manejar el potenciòmetre de volum de la seva Telecaster per fer-la sonar com un violí ens va deixar al·lucinats.

L'experiència local a Alboraya

text ÀREA INFORMÀTICA AJUNT.

Un cop més l'Ajuntament de Benicarló ha estat convidat a exposar la seua experiència amb l'aprofitament del software lliure en els sistemes informàtics. Aquest cop ha estat en el marc de les jornades Pandora sobre "*Proyectos alternativos y nuevos desarrollos en la organización de ayuntamientos*" celebrades a Alboraya la setmana passada.*1)

En les jornades, adreçades a professionals de l'administració i responsables polítics de tot l'Estat, Josep V. Taus, l'analista de sistemes informàtics de l'ajuntament i col·laborador de **La Veu de Benicarló**, va presentar la ponència "Software lliure i administració local". A partir dels projectes executats per l'Àrea d'Informàtica des de 1998 amb aquesta tecnologia, convertint l'Ajuntament de Benicarló en una de les administracions públi-

ques pioneres en aquest camp, es va relatar els beneficis tècnics, econòmics i socials que s'han aconseguit amb l'ús del programari lliure i que podrien obtenir-se en altres administracions.

Els nombrosos assistents van tindre l'oportunitat de conèixer de primera mà com s'han emprat aplicacions lliures com el GNU/Linux en els servidors corporatius i departamentals per augmentar la seguretat i fiabilitat dels sistemes al temps que es reduïen els costos d'adquisició i manteniment. També com amb l'ús de ferramentes lliures es va construir la web <http://www.ajuntamentdebenicarlo.org>, considerada el 2002 per la Universitat d'Alacant la millor web institucional de la Comunitat Valenciana, o com s'utilitza per a la diagnosi fiable de maquinari i la reinstal·lació ràpida de sistemes operatius propietaris.

En la ponència es va explicar, també, l'últim i més ambiciós dels

projectes de l'Ajuntament al voltant del programari lliure: la substitució progressiva en més de 80 equips d'escriptori de les aplicacions propietàries de Microsoft per GNU/Linux, KDE, OpenOffice.org i Mozilla. Amb aquest treball s'ha previst estalviar al voltant de 14.000 euros cada any en concepte de llicències d'ús i s'està aconseguint reduir el nombre d'hores treball que perd cada usuari per errades greus del sistema de 33'5 a menys de 3 hores a l'any.

La comunicació va concloure amb una valoració positiva de la utilització de programari lliure en l'administració local perquè permet generar importants estalvis econòmics al temps que millora la continuïtat, la fiabilitat i la seguretat dels sistemes informàtics com ha estat en el cas del propi consistori benicarló.

(1) :<http://www.alboraya.org:8080>

Carta

Sra. Directora:

Com en la seua revista escriu gent tan sabuda, que no els fa ombra cap altre setmanari local, voldria que algú m'aclaria alguns dubtes que tinc amb tot açò de la polèmica de la llengua.

Jo tinc molt clar que parlant ?benicarlando? no he tingut mai cap problema i a Girona a Ontinyent. En un lloc m'han dit que soc de Lleida i a l'altre m'han assegurat que soc català. Com pot veure cap dels dos ho han, però amb tots m'he entés la mar de bé, sense problemes.

Ara per una banda, el sr. Carot diu que el valencià i el català és el mateix. El sr. Camps defiende el valenciano. Tinc clar de què van un i l'altre, el que no tinc clar és el que ara diu l'alcalde de Castelló: *En Lérida y en Castellón hablamos lo mismo?* i segueix? *hay una teoria según la cual la lengua que hablaban los íberos és la cuna del vasco y hasta és la cuna del valen-*

ciano? No ho entenc! Què pretén aquest per tal de defensar el valencià: treure el valencià del conjunt de dialectes que forment el català per a posar-nos amb l'eusquera? A Lleida parlen català? Parlen lleidatà o benicarlando?

Jo què parlo? català, valencià, lleidatà, tortosí o benicarlando? Una cosa la tinc molt clara: jo no parlo vinarossenc, això per principis.

A veure si hi ha algun sabut que m'ho explica. Ací al nostre poble també tenim eminències, l'altre dia la regidora del PP Ana Maria Febrer reclamava les transcripcions dels plens en les dues llengües oficials. Jo em pregunto: aquesta dona els reclama al membres del seu partit, sobretot al que cobren més, que parlen en les dues llengües?

Començant pel seu congrés: va ser tot en castellà, només en algun moment el sr. Camps va parlar en valencià, per cert no massa correc-

te, per a defensar el valencià. Quantes pel·lícules ha vist la sra. Febrer doblades al valencià a Canal 9? Jo, no cap. M'haguera encantat veure Tómbola, el dimecres en castellà, i el dijous en valencià, n'haguérem tingut doble. Canal 9, el paguem entre tots i no hauria des ser, només, del PP, sra. Febrer. Ja l'ho dit al seu president de partit? Al meu poble hi ha una dita: o juguem tots o trenquem la pilota. Qui no compleix la llei, per favor, que no vaja pel món de legal, que no ho és. Tan llei és la d'us com la de circulació, i s'han de complir totes, sra. Febrer.

Moltes gràcies, sra. directora, Déu la guarde a vosté i la seua revista molts anys.

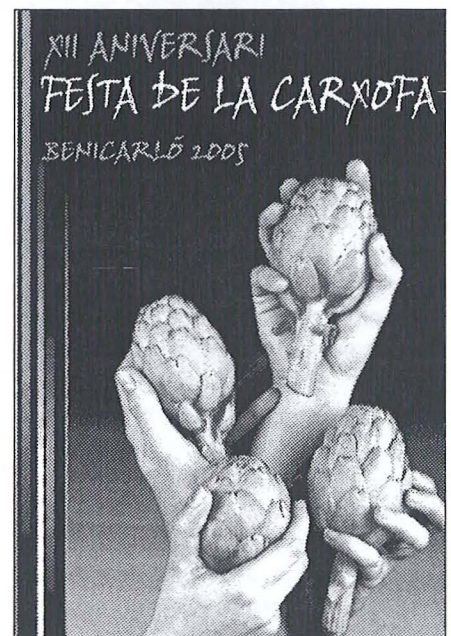
Pere Fonts

Nota: les paraules de J. L. Gimeno són del Levante del dia 25-11-2004.

Cartell de la carxofa

La fotògrafa benicarlanda Silvia Petite ha estat la guanyadora del concurs del cartell anunciador de la "Festa de la carxofa 2005". Una composició de mans sostenint el preuat producte del camp benicarlando ha dut a la jove fotògrafa a alçar-se amb el primer premi de la novena edició del concurs, en el qual ha hagut de competir amb obres provinents de tota Espanya. El segon premi ha recaigut en Javier Ferreres per l'obra "Arrels benicarlandes". El jurat, davant la qualitat i

la creativitat de les obres presentades, ha acordat concedir dues accésit, que corresponen als cartells presentats per Joaquín Julve i Josep Francesc Ferrer. Els cartells premiats en la present edició s'exposaran durant la Festa de la Carxofa, que aquest any se celebrarà els dies 21, 22 i 23 de gener. El lliurament de premis a les obres guardonades es realitzarà durant la Gal·la de la Carxofa, que aquest any es portarà a terme el 21 de gener.



Edita

Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló Tel. 964.46.16.18
FAX: 964.47.56.98
laveudebenicarlo@eresMas.com

Col·laboradors/
BAUSÀ, VICENT B
NATALIA SANZ,
LLUCH, RAMON
JOSEP V. TAUS,
COSTA
Fotografies/ NATALIA



Directora/ CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL CASTILLO,
TONYO FIBLA, JOAN GREGORI,
JOSEP M. SAN ABDON i RODOLFO
SERRANO

A voltes, i més voltes, amb la llengua

text ROBESPIERRE

La Guillotina

Açò de la lengua dóna per a molt. I dic lengua, perquè en tenim molts que saben més que ningú com utilitzar-la en sentit pejoratiu, en castellà. Sense anar més lluny, el nostre president de la Generalitat, Camps. Ell, i molts dels seus llepafils no se n'havien recordat des dels anys de Matusalem, allà per l'època en què els blaveros feien molt de soroll, i ara, després d'haver fet un curset intensiu per a defensar-se només parlant-la (escriure-la, no, això ja ho faran en castellà), l'han convertit de cop i volta, en la pedra angular del seu discurs polític. Com que el Plan Hidrológico Nacional ja no ven tant (amb tant de golf se'ls ha vist el "plumero" i els llauros estan esvalotats), han de canviar el xip, i així desviar l'atenció de la gent sobre la gran quantitat de problemes que tenim els valencians.

I deu donar rèdits. Molts valencians s'han cregut que els catalans traspasaran la frontera del Sénia, i euro en mà (amb espasa va ser Jaume I), ens vindran a reconquerir. Les hostes fidels, Zaplanes, Camps i ... tota la seua fauna "comuna", defensors a ultrança de la nostra nova Comunitat Valenciana, faran el que han de fer, arplegaran la ciutadania amb aquella màxima, "antes moros que catalanes", i ho impediran de totes, totes. Només faltaria que tire endavant "l'eix Mediterrani del mal", que ens pretenen organitzar des del nord. Les hostes fidels, reconvertides de les essències del blaverisme, mantindran, com cal, el nostre màxim exponent de la nostra identitat nacional. A partir de llavors, tots, "hablarenos valensiano".

Déu ens guarde, això sí que fa temor! El que no té temor és el nostre megaregidor, de cultura i altres menesters, benicarlantando entre els més benicarlantos, en els Alambor, també va

voler parlar de lengua, i com sol ser habitual en els seus discursos, se li va embolicar la ídem. Ara, també lingüista entre els lingüistes, va voler imitar els seus companys de partit, valensianos de pro i, entre lingüistes de veritat, com no podia ser, va rebre un repassó dels que fan època. Aquest home no n'aprén. I per arrodonir-ho, si en volíem una altra, surt a la premsa dient que sí, que l'ajuntament estaria disposat a fer-se càrrec, monetàriament i organitzativament, dels premis Alambor... però, si es feren bilingües! Mireu que n'he escoltat de collonades, però aquesta les supera totes. I de bon tros.

Seria com demanar-li a La Veu de Benicarló, que només fiqués el títol en valencià, però que l'interior de la revista fos en castellà. Només de pensar-ho ja m'agafa el yu-yu. Espero que a cap d'aquestes entitats se'ls gire el cervell i es venguen per quatre xavos.

Per cert, en el passat ple del nostre ajuntament es veu que també li van pegar a la lengua. Una hora, una, per discutir si fan les actes, totes en valencià o a mitges; i temes tan importants que afecten les butxaques dels ciutadans, com el de la partida Povet, van passar sense pena ni glòria, ni solució.

Els ciutadans volem que ens solucionen els nostres problemes quotidians, i no, si parlem o escrivim diferent als de dalt del Sénia. O és que quan un va a Alcanar, per ficar un exemple, no se l'entén? A veure, és que els castellans tenen eixe problema?

Crec que alguns amb açò de la lengua, en volen fer un gra massa per aprofitar-se'n. A veure si al final els sortirà un gra a la punteta, de tant d'usar-la... en altres contexts. Ja seria hora que no haguérem de parlar-ne més del seu ús, polític. Això, sí que seria un signe de normalitat!

Centrisme

text TOLITO

“ La batalla lingüística no ha hecho más que empezar”. Semblants paraules eixiren del portaveu del govern valencià, Esteban González Pons, després d'una reunió del consell. Tal declaració de guerra constitueix el renaixement oficial del famós búnquer arraqueta i el seu aparell teòric basat en el lema "que vénen els catalans!!!!". La

Generalitat Valenciana, al front de la situació d'excepció, ha decretat doncs l'alerta roja i aquell que afegeixi només un però serà estigmatitzat com a traïdor. El sr. González Pons, ja ha advertit amb unes altres manifestacions exemple de modernitat i centrisme: "No toleraremos que la ciencia se imponga a la democracia".

Les defenses s'han activat ràpidament. Un altre cop els valencians tenim el país amb més filòlegs per metre quadrat del

món. Les tertúlies dels bars han abandonat la diversió del futbol per preocupades converses entorn l'apitxat, el tortosí, el llemosí o qualsevol altra fotesa lingüística de taverna.

Pobres cambrers sacrificats pel bé del país. Dormitem de nou en la sensació que qualsevol matí ens aixecarem rodejats de sanguinaris catalans, xicotets 'carods-rovires' que ens ballaran en cercle abans de treure'ns la pell. L'insomni s'estén com a plaga per les nostres terres del Maestrat tan properes a l'enemic.

JOSEP BARBERÀ, PERE
DARRÀS, XAVIER BURRIEL,
EL MUSSOL, CARLES
I PARÍS, OLGA LLUCH,
TOLITO, JUAN CARLOS
I EL SAMARUC
LIA SANZ I JUAN CARLOS
COSTA

Administració, subscripcions i publicitat/

964.82.84.68

Disseny/ © COPISTERIA GRÈVOL

Dipòsit legal/ CS-193-2004

Imprimeix/ GRÈVOL.

SANT BLAI N. 2 12580 Benicarló

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies.

Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

La pesca i el preu del gas-oil

El preu del barril de petroli brendt ha caigut els primers dies de desembre. Durant l'any 2004, els preus del barril han anat des d'uns 29 dòlars a gener, el màxim d'octubre d'uns 51 dòlars fins els 39 dòlars de principis de desembre. El preu del gas-oil pesquer passà dels 18 c€ (cèntims d'euro) a principis de gener fins superar els 36 c€ a octubre.

Quasi en un 50% del preu del gas-oil són taxes: l'Impost sobre Hidrocarburs - 26,99 c€ per litre de gas-oil-, l'IVA -16% del preu del litre- i el conegut "cèntim sanitari" d'algunes autonomies. El gas-oil pesquer no té l'impost d'hidrocarburs, és 26,99 c€ més barat que el d'automoció Com ja passà l'any 2000, l'increment del preu del carburant provocà la protesta dels pescadors i d'altres sectors afectats. Almenys als ports castellanencs, s'escurçà el temps de pesca per a reduir el consum de gas-oil i l'oferta de peix. Les protestes s'intensificaren fins l'acord amb el Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació: una compensació de 6 c€ per cada litre del gas-oil consumit des d'1 d'octubre de 2003 fins 30 de setembre de 2004 a la flota de menys de 150 tones d'enregistrament brut (TRB) - les barques de Benicarló són d'unes 40 tones- i l'establiment de meses de seguiment i d'estudi. Les barques majors tindran préstecs a baix interès.

Darrerament, la cosa no va massa bé per a la pesca. Els preus del peix estan estancats des de fa temps per l'entrada de gènere de fora, les captures no puguen i si ho fa el preu del combustible, i les preferències dels consumidors es decanten pel peix o derivats congelats. De fet, aquest sector econòmic es manté gràcies a les ajudes i subvencions oficials, com les del gas-oil. La pesca igual que l'agricultura no són activitats econòmiques qualsevol, sustenten la seguretat alimentària d'una societat i mantenen els paisatges rurals o els poblats i ports pesquers. Des del nostre punt de vista, són mereixedores d'ajuts per part de l'estat, però aquests no poden anar en contra de la explotació sostenible dels recursos naturals, els peixos en el cas que ens ocupa.

Fins els anys 90 les captures de la flota castellanenca havien crescut a un ritme elevat. Aleshores, s'establiren vedes, primer al bou i després a la llum, que donaren bons resultats inicialment. Però de 2000 a 2003, les captures de la flota castellanenca han baixat un 28%, sobretot a l'art de la llum on han minvat més de 6000 tones. A Benicarló, l'evolució ha sigut semblant, amb un descens de captures més lent perquè moltes barques són de bou i prou modernes.

La quantitat de captures està en funció de l'stock de peixos -quantitat d'individus dels caladors- i de l'esforç pesquer -capacitat i temps de pesca. L'increment de la



potència dels motors causà la pujada de captures fins els noranta. Però, l'excés d'esforç pesquer no deixava que es reposaren els stocks; s'estava en una situació de sobrepesca. Amb les vedes, es reduïa del temps de pesca i l'esforç pesquer. Els darrers anys, gràcies a les ajudes europees, s'ha renovat una part important de flota amb vaixells de polièster amb fibra de vidre i motors més potents; la resposta dels caladors ha sigut un descens sobtat de les captures a l'art de la llum i un estancament al bou.

El Real Decret 1440/1990, que regula l'art del bou a la Mediterrània, fixa en 500 CV la potència màxima per barca. A l'informe de la Cambra de Comerç de Castelló "Los datos del Año Castellonense. Las Cifras 2003", figura que la potència total de les 28 barques de bou a Benicarló és de 7089 CV, uns 253 CV per barca. Segons moltes persones, la majoria de les barques de Benicarló ultrapassen els 500 CV i moltes d'elles assoleixen els 1000 CV. El professor J L Sánchez Lisazo, al Forum Científic sobre la pesca espanyola a la Mediterrània de 2002, presentà un estudi realitzat sobre 29 barques de bou dels ports mediterranis; aquestes declaraven 280 CV de potència mitjana quan la real era de 732 CV. Un 80% dels casos superaven el límit legal de 500 CV. S'adduïen morius de millora de la seguretat de les embarcacions o l'accés a la caladors llunyans, però segons Sánchez Lisazo, "l'augment de potència proporciona un increment de les captures a curt termini i pot produir una fugida cap endavant com a resposta a una crisi".

L'Ordre de 15 de juliol de 1994 fixava l'horari de pesca del bou des de les 5 del matí a les 17 hores. L'Ordre de 2 de juny de 2003 s'amplia l'horari de pesca fins les 18 hores, superant el màxim de 12 hores al dia que fixa el RD 1440/1990. Els caladors estan cada cop més lluny dels ports.

L'increment de potència i d'una hora de pesca impliquen un major consum de combustible. Segons informació d'una persona molt relacionada amb la pesca a Benicarló, les barques consumeixen de 2000 a 8000 litres de gas-oil setmanals, segons la potència. Encara que les captures més o menys es mantenen, els quilos de peix per litre de ben segur baixen; cap els anys seixanta es capturaven prop de 2 quilos per litre, actualment, estem per sota d'un quilo per litre.

L'increment de potència (¿il·legal?) i de consum de gas-oil pot a curt termini mantenir les captures de peix al bou però pot contribuir a esgotar els caladors en uns pocs anys. Les ajudes al gas-oil pesquer no seran pa per avui i fam per a demà?

Pere Bausà

Joan Brusca

text ÀLEX GOZALBO

Bona nit i bona hora.

Els contaré en primer lloc per què Joan Brusca, el següent homenatjat, va decidir ser llaurador. Ell fitxava cada matí en una fàbrica i les coses no li anaven ni bé ni malament, com a tots els que treballen en grans empreses de producció. Gairebé com una afeció, ara fa uns vint anys, Joan va decidir plantar uns pocs cogombres a la finca del seu sogre. Ningú sap explicar per què, però eixe any la collita es va pagar desmesuradament bé. Diuen que a 100 pessetes de les d'abans, el quilo. ¡Una exageració! Aleshores Joan ho va tenir clar: la feina de llaurador era perfecta per a fer-se d'or. Així que entre els elogis que ara farà servir per a parlar d'ell no inclouré el de visionari.

El millor de Brusca és que sap del que parla. Per molt que es col·loque una corbata no enganya ningú. Ell és un home de camp i, no es perd en dietes ni romanços. Per això la seua posició, primer com a secretari comarcal i ara com a secretari general de La Unió de Llauradors i Ramaders, ha seguit una línia obsessivament coherent. Ni els d'un partit ni els de l'altre han aconseguit apropar-lo al seu discurs. Ell defèn el que es millor per a la gent del camp. Només això o, dit d'una altra manera, tot això.

Si un enumera els articles que periòdicament publica al periòdic Levante o el setmanari El Dissabte, es fàcil adonar-se'n de la seua genialitat. Les paraules no fan olor a res, però tenen un gust molt intens, com les hortalisses que amb tanta estima ha cultivat a la sènia d'Aiguaoliva. Quan escriu, Brusca és una miqueta Johan Cruyff. Diu coses que, en llegir-les, pareixen òbvies de tan senzilles com són. Però ningú no les havia pensat abans, ningú no veu la realitat amb uns ulls tan clars. Analitza l'holandés al Barça actual i, en llegir-lo, tots pensem: és clar, però som incapaços de fer valoracions amb eixa lucidesa. Brusca, per exemple, diu que l'únic futur de la citricultura per al llaurador és que siga una activitat rentable. En efecte, si la citricultura no és rentable no té futur. I punt. ¡Geni! Eixa senzillesa és de geni, Brusca.

Entre enciam i enciam em comenta un amic meu, veí de Brusca, que Joan no tenia futur com a llaurador. A altes hores de la matinada Brusca tenia encara la llum encesa de la seua sènia. Redactava una i una altra vegada un comunicat per a difondre les escasses ajudes d'Europa per a la gent amb oliveres o la equivocada postura del Govern en el tema aparentment més anecdòtic relacionat amb els llauradors del terreny. Així, escrivint notes de premsa de matinada, era impossible aixecar-se d'hora i fer del dia una jornada profitosa. Per això Brusca ha fet carrera en La Unió de Llauradors i Ramaders. Per això i perquè sempre són útils les persones que diuen la veritat, encara que siga per a dir-nos si els pantalons que ens anem a comprar ens queden be o no.

No hi ha res més difícil d'explicar que qualsevol cosa a un

que es pensa que ho sap tot. Per això les dosis de pedagogia que Brusca ha aplicat en el tema del Transvasament de l'Ebre son immenses. Els polítics van decidir fer bandera del tema i l'opinió dels entesos va passar a un segon pla. Poques persones com Brusca saben el difícil que es enraonar la visió contrària a la que s'espera d'un. Tots esperem que un català o un aragonés s'opose al transvasament, però pensàvem que l'encertàriem en dir que el primer de tots els llauradors valencians, Brusca, reclamaria aigua per a facilitar el regadiu dels seus companys. Doncs no, fa falta aigua, diu ell, però no és la manera d'aconseguir-la. I va Brusca i proposa altres alternatives per estalviar-ne i millorar-ne la distribució. ¿És o no un geni?

No sé si us n'adoneu del que estic dient. El secretari general de La Unió de Llauradors, Brusca, no done suport plenament al transvasament. ¿Què s'ha pensat? Ell és, permeteu-me la llicència, un bisbe que parla bé de l'eutanàsia, un republicà que prefereix la monarquia, un torero que paga la quota de Greenpeace o, simplement, un geni.

També és recordada amb afecte la seua intervenció al reportatge que "30 minuts", el programa de TV3, li va dedicar al suposat conflicte de la unitat de la llengua. Fa d'això un gratat d'anys, però com que l'estupidesa és cíclica ara torna a estar de moda. Brusca, a qui sempre li ha agradat anar a vendre a Uldecona, explicava que ell no notava cap diferència entre el parlar dels compradors d'Uldecona i els de Càlig. És més, deia, ell no feia servir cap matís diferent en un lloc o en l'altre. De tan contundent com és la seua afirmació, molts professors d'institut encara la tenen gravada. I és que el que necessitem els valencians són més gent que parle com Brusca. En una discussió en la qual als únics que hem deixat fora són els únics que haurien de parlar, els fillollegs, la visió d'un llaurador que va deixar el estudis a segon de batxillerat és més necessària que mai.

Brusca, tot i obtenir matrícula d'honor a La Salle, no és un home de lletres. És més que això. És el major dels tres fills de Ximo el Mut. O l'home de Vicenta. O un dels socis d'Alambor. O el llaurador d'Aiguaoliva. O, simplement, un benicarlando. Per això sabem que quan surt a la tele, siga a la d'ací o a una d'internacional, diu la veritat. Perquè els hotels i els avions li han ajudat a entendre el que és important i el que no, col·locant la terra dels que es posen el despertador a les sis del matí en la primera de les seues prioritats. No és cap broma llevar-se quan el món encara dorm i és aleshores quan les coses es veuen més clares.

Bé, doncs aquest és Brusca. Aquest i un que una vegada es va aixecar d'un sopar perquè no l'havien col·locat a la taula presidencial. No patia per la seua autoestima sinó pel despreci a aquells que representa. Diuen que el cap de taula no entenia res, mentre corria darrera Brusca per tractar d'aconseguir que tornara a la seua cadira. ¿A qui representa tota aquesta gent que sí seu a la taula presidencial?, va dir. Només espero, Brusca, que avui estigues a la millor taula i que no et falte de res perquè a nosaltres sí que ens importen els llauradors. Sí que ens importes tu.

Moltes gràcies

Aules amb lavabos



text NATÀLIA SANZ

Les aules prefabricades instal·lades en el pati del C.P. Eduard Martínez Ródenas ja tenen lavabos. Dijous s'instal·lava un mòdul adossat a les aules, on els xiquets de quatre i cinc anys que reben classe en les aules, tindran a la seua disposició els lavabos que el AMPA del centre havia reclamat a la conselleria d'Educació. Els pares van presentar un escrit al consistori sol·licitant que les aules estiguesen dotades amb sanitaris, al·legant que els xiquets devien anar en cas de necessitat fins a l'edifici del centre escolar, creuant el pati. Atenent a la seua curta edat, es feia necessari que una professora els acompanyés, deixant a la resta dels alumnes sols en classe. A més, van plantejar la hipòtesi de dies de pluja i fred per a donar suport la seua demanda.

Amb la instal·lació dels sanitaris, només resta que es col·loque una marquesina que protegisca als nens en cas de pluja, que està previst es pose en breu. Es veurà d'aquesta manera satisfeta la primera de les demandes que els pares van fer en la instància que van presentar al consistori. Quedarà ara per resoldre l'ampliació del centre escolar, una petició que Jaime Mundo, alcalde de Benicarló, ha reconegut que és necessària. En aquest sen-

tit, el consistori ha anunciat que els tècnics municipals estan treballant per a assolir que es desbloquege el PAI que afecta la partida Poveit, paralitzat des de fa 25 anys i en el qual es troben els terrenys que li corresponen a l'ajuntament per a l'ampliació del centre escolar. José Antonio Redorat, regidor d'Urbanisme, va anunciar durant el Ple ordinari celebrat la setmana passada que "en el mes de desembre podria estar llest el document per a poder exposar-lo al públic i que es presenten les al·legacions oportunes". No obstant això, el Bloc per Benicarló dubta que els terminis marcats des de l'ajuntament es puguin complir. José Luis Guzmán, portaveu dels nacionalistes, ha recordat que "els tres propietaris que té major nombre de metres quadrats en la zona van presentar les seues al·legacions al juliol del 2.002 i encara no se'ls ha contestat". Aquest silenci per part de l'equip de govern i el fet que a data d'ahir el urbanitzador encara no s'havia posat en contacte amb cap dels tres propietaris, li ha dut a afirmar que "s'està falsejant la realitat i el que deuen fer és posar-se a treballar". Guzmán ha recordat que dintre d'aquest PAI, el consistori té prevista la construcció del nou Teatre-Auditori, l'ampliació del col·legi Ródenas i el recinte ferial, en els terrenys que li corresponen.

Suspès el 6é certàmen d'Intèrprets

text NATÀLIA SANZ

El jurat del VI Certamen d'intèrprets "Ciutat de Benicarló" ha acordat la suspensió de l'edició d'aquest any, que devia celebrar-se aquest cap de setmana "per no haver-se presentat en el termini establert un nombre suficient de concursants".

El concurs estava organitzat per la regidoria de Cultura i l'Associació Musical Ciutat de Benicarló i aquest any, la convocatòria estava dedicada a l'especialitat de corda fregada. La convocatòria estava dirigida a instrumentistes amb edats compreses entre els 15 i els 30 anys, i les bases establien que, com a mínim, devien haver-se inscrit vuit participants perquè el concurs se celebrés.

Una de les causes principals que s'han apuntat com la causant de la suspensió és la dotació econòmica que s'oferia com primer premi, dos mil euros.

Agraïment

Els familiars d'Agustín Bel Esbrí volem fer públic el nostre agraïment a totes les persones que ens han expressat la seua estima i el seu condol per la mort d'Agustín, i en especial a aquelles que tantes vegades el van visitar, fent-li la vida més agradable amb la seua companyia.

Volem fer extensiu aquest agraïment al CD Benicarló i a l'Associació d'Antics Alumnes de la Salle.

El Camí del Salvador

Etapa 13.- Leopoldo: l'hospitaler

Uviéu - San Lázaro de Panicles - Lampajua - Lloriana - Fabarin - Punete Gallego
- Escampleru - Premoño - Puerma Peñaflor - Gradu - San Xuan de Villapañada

text TONYO FIBLA

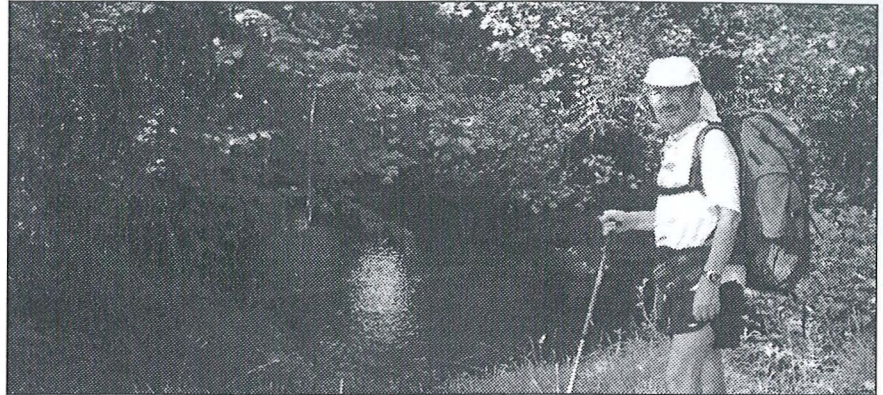
Avui anirem San Xuan, un poble, o poblet, no viu ningú. Ara a l'estiu encara puja algú però a l'hivern, Leopoldo, viu tot sol. Ell és qui se n'encarrega del manteniment de l'alberg com l'hospitaler. Un alberg situat en un entorn preciós però solitari, molt solitari. Només apleguem a l'alberg anem a preguntar-li i molt sec i distant ens comunica que ya ha llegado uno.

Sortim d'Oviéu seguint les petxines que han posat a les voreres i les indicacions que ens ha fet l'hospitaler. Pràcticament no tenim cap problema. En una gran plaça ens hem colat però qui pregunta a Roma va. Passem la Florida i San Lorenzo de Panicles i ací deixem l'asfalt per a seguir per camí.

Fa bon dia, sense calor, i es camina molt bé, de moment. Quan apleguem a L'Escampleru és l'hora d'esmorzar i seguint les indicacions de l'hospitaler parem al segon bar. Preguntem si ens poden fer entrepans però l'ama ens ofereix uns pinxos de lacón todavíu calientes. No ens podem negar. Estan boníssims. Després de tres quarts de descans seguim el nostre camí.

Avui l'excursió és preciosa, quasi tota per camins entre castanyers i molt poca carretera. Entre pobles, poblets i aldees en passem vint-i-sis, que es diu de seguida.

Quan passem per Puente de Peñaflor, on sabem que hi ha un bar, estem disposats a beure alguna cosa però veiem un cartell que posa: Cerrado por vacaciones. En aquest mateix moment surt l'ama del bar i li preguntem si ens pot servir, encara que siga fora i sense got. Ella se n'entra al bar a preguntar-li



ho a l'home, de seguida veiem que ens ve ell amb dues botelles de cervesa de cara a nosaltres i ens les deixa a la taula on estem descansant.

Cuanto es? - preguntem immediatament doncs veiem que tenen pressa. La resposta és ben clara: La caja està cerrada. Encara queda molta gent bona pel món...

A Grau, poble gran, anem a preguntar per l'alberg i ens diuen que està uns quatre quilòmetres més avant, a San Xuan de Villapañada. Ens diuen que allí no hi ha res on poder comprar o menjar per tant hem de comprar ara, el problema és que avui és dilluns, i els dilluns, tanquen perquè fan mercat el diumenge i avui toca festa. Ens diuen que ací també hi ha alberg però decidim anar a San Xuan. Les xiques de l'ajuntament ens aconsellen que seguim la carretera així no ens tocarà baixar i tornar a pujar.

Quan apleguem a San Xuan, a les dues, parlem amb Leopoldo, l'hospitaler i ens diu que ja en hi ha un d'instal·lat. Entrem a l'alberg i en veiem a un de gitat. Anem a veure la cuina. Sí, hi ha cuina, però no hi ha perols. Ens apanyarem com podrem. Ja li'ls demanarem a Leopoldo. Mentre amaneixo les coses Vicent va a demanar el perol.

L'hospitaler mig desconfiat li'l deixa.

Ens fem un bon perol de macarrons, per dinar i, uns pocs, per sopar.

Per la tarde anem a segellar a casa de Leopoldo i li preguntem si té alguna cosa per a beure, ens treu uns quintos, li comprem una botella de sidra per a sopar i fem una bona xarrada. L'home poc a poc va agarrant confiança i ens conta com s'ho apanya tot sol. És un home solitari viu tot sol al poble. Algun dia puja algun veí i els dimecres baixa amb el tractor a Grau. Quan s'assabenta que les xiques de l'ajuntament ens han enviat per la carretera, no se'n pot avindre. Les tracta de tot. ¿Què saben elles?

Una vegada ha agarrat confiança Leopoldo no para, estem asseguts a casa d'ell xerrant i bevent junts. Quan es va fent tard li paguem la despesa feta i anem a pegar una volta pel poblet.

Quan tornem coneixem el nou company, ens veu uns professionals de la peregrinació. Tot el contrari ens passa amb ell. Inspecciona com ens ho hem apanyat per a fer-nos el menjar sense res, en quatre trastos, mira els bordons, les motxilles, la pastilla de lagarto, ... Està al·lucinat.

4 d'agost, dilluns

Ni contra el cuer

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

No senyor, ni contra el cuer. El Benicarló encara no ha guanyat ni un partit fora de casa en tot el que va de temporada. Dissabte passat, els deixables de Xoco van ser incapaçs de marcar-li un gol al Traiguera, darrer classificat i amb només un punt com a trist bagatge del campionat. Desenganyem-nos. No tenim més que un equip per guanyar patint els partits de casa i per fer un paper indecorós com a visitant.

L'altre dia ho parlava amb un jugador. Em deia que el personal s'havia creat unes expectatives amb l'arribada dels nous fitxatges que, per desgràcia, no s'han acabat de confirmar. Unes expectatives falses m'insistia. Jo no ho veig així. No crec en absolut que foren infundades les esperances que el soci tenia amb el planter que havíem vist a principi de temporada. Si férem un repàs per cadascuna de les línies de l'equip ens resultaria senzill adonar-nos-en que sobre el paper hi ha un planter de postín. A la porteria està Roca, tot una assegurança per la veterania, pel compromís amb l'equip i, què caram, és un home que en sap, que sí que ha arribat a estar a primera Divisió. La defensa està bé, de fet ens marquen pocs gols i la incorporació del nou central canari que encara no sé com li diuen ha constituït un veritable encert per tal d'acabar d'apuntalar aquesta línia. Al mig del camp anem sobrats, Darío està fent una campanya excepcional, Gus, si té el dia, és insuperable; vaja, tan sobrats anem en aquest terreny que fins i tot ens podem permetre el luxe de renunciar a elements d'una vàlua tan contrastada com la de Javi Bueno o Adrián Anta. I què dir de la davantera. Només pensar que Jorge Fernández ha hagut d'emigrar al San Jorge i que Raül Martínez no és sempre titular ja està tot dit.

Ací però en passa alguna. Com pot ser que De la Fuente, per exemple,

haja perdut de la nit al dia aquella verticalitat que ens havia deixat a tots bocabadats. Ara, pobre xic, no fa més que barallar-se amb la defensa i de cada deu vegades que intenta l'u contra u no se'n surt més que en un parell com a molt. I Caballero, què li passa a Caballero que passa desapercebut partit sí partit també, el xic ho intenta però, tal com li passa a De la Fuente, no se'n surt. Cristian Martínez, tot i ser el màxim goleador, va començar el darrer partit a casa a la banqueta, alguna cosa deu vore Xoco com per no posar-lo de titular. Del rapitenc Herrera no en podem dir molt, ha tingut poques oportunitats tot i que sempre ha demostrat que és un home d'àrea. Cholo, el nostre particular Woodgate, va començar tard, no ha acabat d'agarrar la forma i encara no l'hem acabat de vore, siga perquè no té el cos al cent per cent després de les lesions, siga perquè no juga còmode on el posa l'entrenador, però sí, quatre retalls, un parell de passades i pare vosté de comptar. El cèlebre Beбето a hores d'ara no s'ha fet amb l'afició, sí, també se'l veu un xicot que ha jugat al futbol, que té cosetes, però no acaba de rematar...

I el cas és que tots aquests xicots, tots, tret de Cholo que estava lesionat, ens van fer concebre esperances al principi de temporada. No eren esperances infundades, no. No pot ser que de la nit al dia perden, com per encanteri, totes les seues habilitats. No es comprén que s'hagen oblidat de tots els detalls que ens van mostrar entre agost i setembre. No puc resignar-me a pensar que siguen una colla de paquets, perquè no ho són. I si ho foren, que resultara que foren un bluf, uns Curros Romero qualssevol que només destapen el tarro de las essencias una vegada al cap de mil ens hauríem de preguntar qui els ha portat ací, si SEUR, Calatayud o qualsevol altra agència de transports prope-
ra.

És clar que sempre queda la possibilitat d'encolomar-li les culpes al cos tècnic. I pensar que l'entrenador no sap treure el rendiment màxim del

material que té entre mans. Tot podria ser en aquesta vida. Però Xoco porta molts anys dedicant-se a això i no hi ha cap entrenador que deixi passar l'oportunitat de treballar amb una plantilla tan bona com la que té sobre el paper.

I el pitjor de tot és que si els resultats no acaben d'acompanyar de seguida començaran, si no han començat ja, els mals rotllos al si de l'entitat. Que si colletes per ací, que si propostes a jugadors per fixar l'any que ve per un altre equip de la comarca que ve per un altre equip de la comarca que ve pagarà més diners. Xoco hauria de ser valent i prendre alguna determinació, per molt traumàtica que li resultara a nivell personal. No sé quina, si canviar l'esquema tàctic, si fer fora algun element distorsionador de la plantilla o fins i tot buscar algun entrenador i exercir ell més com a president estalviant-se així les tensions que ben segur que a hores d'ara deu estar patint.

Siga com siga, vam perdre per 1 a 0 contra un equip que no havia guanyat cap partit ni a casa ni fora i aquest mèrit no ens el pot treure ningú. No sé contra qui juguem ni contra qui no diumenge vinent. Tant m'és. Penso que no estem ni per pujar ni per baixar i, per tant, no hi haurà ja cap emoció al llarg de la temporada. Tot seran amistosos. O no, perquè si ens acabem de ficar nerviosos encara ens tocarà patir.

LA SENTÈNCIA. La de sempre. Patir.

LA NOTA. El CDB va fer tots els possibles perquè el partit de Traiguera no es jugara en dissabte. No va poder ser, però això no és cap excusa per perdre. A més, segur que vam acabar de posar-nos de mal rotllo amb la directiva traiguera.

ELS GOLS, TOTS ELS GOLS. Els mateixos de la setmana passada.

EN OTRO ORDEN DE COSAS. Ací van descansar tots.

Jocs Esportius Municipals de la CV

text C.A. BAIX MAESTRAT

Els dia 5 de desembre es van fer a les pistes d'atletisme de Benicarló una altra jornada dels Jocs Esportius Municipals patrocinats per l'Ajuntament i organitzats per Club 'Atletisme BAIX MAESTRAT . Per resultats destacarem:

Triatló Benj. Pepa Fabregat acabà amb 411p. fent 9"3 en 50MLL ,2'58mts en Llargada i 3'33mts en Pes

Triatló Aleví: Ingrid Mendoza d'Ulldecona acabà 1ª amb 667punts seguida d'Andrea R. del CEV. amb 554p. i Carmen Melet amb 434p. amb unes marques 10"9, 2'36 i 4'04 en 60MLL, Llarg, i Pes respectivament.

En xics Javi Giner assolí Record del club amb 658p i 9"1 en 60MLL, 6'36m en Pes i 3'67m en Llargada. El va seguir Marcos Añó amb 559p i 9"3, 5'34m. i 3'65m. respectivament. Darrere Francisco Garcia amb 482punts i

unes marques de 9"8, 5'95mts. 3'43mts.. David León acabà amb 473 punts i 10"4, 7'60mts en pes i 3'17 en Salt de Llargada.

En Alçada Adrián Castillo va arribar a 1'22mts i



Fco. Ferrer a 1'12mts. Cristina Ferrando 1'39 mts, Anna Prats 1'12 mts i Cristina Monforte , Cadet, 1'26 mts.

En el 300MLL Fco. Ferrer , infantil acabà amb un temps d'11'46"9, Adrián Castillo 12'27"7 i Nacho Violat 12'34"0. En 1000MLL Javi Palau , Cadet, aturà en crono amb 3'16"4.

El dia 6 de desembre i dins dels XXIII Jocs Esportius de

la Comunitat Valenciana, els resultats foren els següents:

Tetratló Cadet Fem. Carla Vidal Del Carrefour Lleida, 1ª amb 1685 punts i Cristima Monforte del Baix Maestrat 2ª amb 1630 punts. En Inf. Fem. Cristina Ferrando del B.M 1424 punts i Anna Prats del BM 1202 p. En Inf. Masc. Ivan C. de la Salle 561p., Francisco Ferrer 499 punts i Bilal Dabbou 470 punts. En Penthaló Cadet Masc. Nacho Violat 917 p.

En Alçada Juv. Fran Sastre 1'70mts. En Pilota Aleví Javier Giner 30'14 RC de la categoria seguit de David León i Alex Segarra amb 26'62 i 24'89 mts respectivament. En 60MT, Adrián Castillo amb 13"3, Carlos Sánchez 7"4 i Jesús Beltrán 7"4.

En el 500MLL destacaren Carmen Melet , Aleví amb 1'47"8, Javi Giner amb 1'38"4 MP i Alex Segarra 1'41"9 MP. En el 600MLL Fran Sastre ,Juv. 1'33"8 seguit de Javi Palau Cad, amb 1'48"3

El Juvenil del CDB va descansar

text GREGORIO SEGARRA

L'últim cap de setmana tan sols els equips del CF Benihort van tenir cita amb la competició en el que al futbol base es refereix, al no haver jornada de lliga en la 1ª Regional Juvenil. Els representants del CF Benihort en la 1ª Regional Infantil i Cadet van tenir sort dispar en la seva visita al difícil camp del Benicàssim. L'Infantil de Paco Salvador va jugar el millor partit fora de casa en el que va de temporada, però paradoxalment no va poder aconseguir res de positiu, a pesar de dominar la major part de la trobada i desperdiciar nombrosíssimes ocasions clares de gol. El

Benicàssim, molt més encertat cara a la porteria, va rendibilitzar

“ El Benihort va tenir sort en la seua visita al camp del Benicàssim ”

al màxim les seves poques ocasions i va aconseguir la victòria per 3-1.

El cadet, en canvi, va treure tres importants punts de cara a la classificació, ja que li permeten seguir en els llocs de dalt, sense perdre de vista als dos primers classificats, i això que en el des-

cans anava perdent per 2-0. En la represa, l'arenga de López Heredia en el vestuari i la sensacional actuació d'Àlex Ferrer, autor d'un had-trick, van possibilitar la victòria després d'una èpica remuntada.

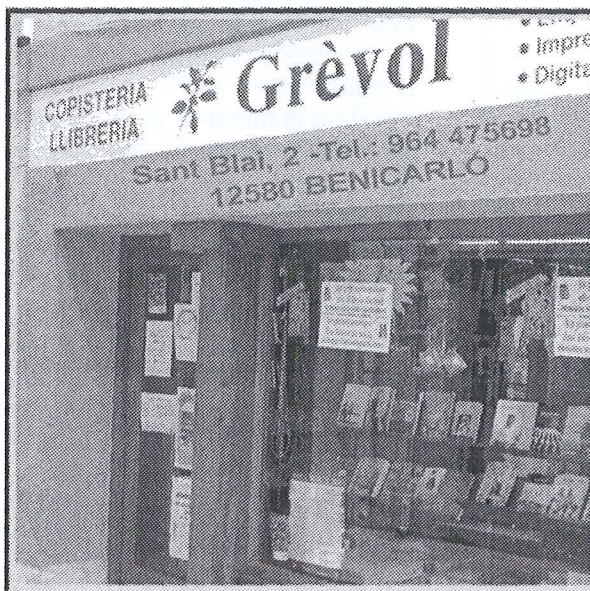
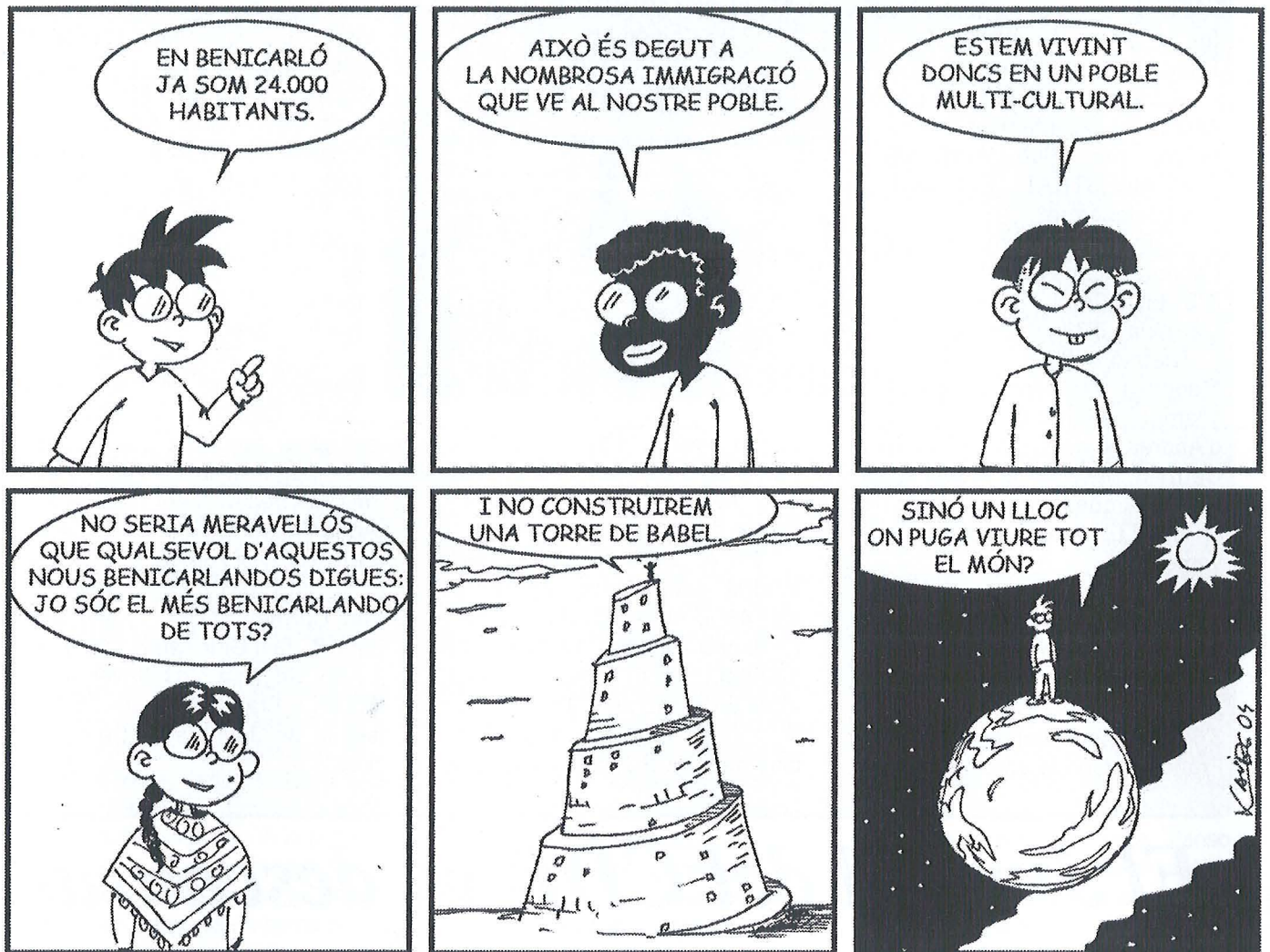
Quant al futbol-7, va haver duel fratricida entre els equips "A" i "B" en categoria benjamí i aleví. Com era lògic, van acabar imposant-se els dos "A" per un ampli marge: 7-0 el Benjamí i 9-1 l'Aleví.

El Benjamí segueix capdavanter en el seu grup, comptant els seus partits per victòries i l'Aleví, 2º, al darrera del Ciutat de Vinarós "A". El Prebenjamí també va guanyar i segueix al darrera, també, del CF Vinarós en la classificació.



Per Xavi Burriel

Un món multirracial



Còpies

- Color
- Blanc i negre
- Plànols
- Digitals

Llibreria

- Infantil
- Adults
- Text
- Musical

Papereria

Material d'Oficina

Material de Reprografia

- Fotocopiadores
- Impresores